

Davian VLAD

Dan PĂSĂRIN

POVEȘTILE CLIPEI

*Amintirile se ascund în detalii.
Descoperă-le și redescoperă-te!*

LES CONTES DE L'INSTANT

*Les souvenirs se cachent dans les détails.
Redécouvre-toi en les découvrant !*

EDIȚIA a II-a BILINGVĂ

Traducere în limba franceză: Ioana-Rucsandra Dascălu

EDITURA UNIVERSITARIA

Craiova, 2019

PRESA UNIVERSITARĂ CLUJEANĂ

Copyright © 2019 Universitaria
Toate drepturile sunt rezervate Editurii Universitaria

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VLAD, DAVIAN

Poveștile clipei : amintirile se ascund în detalii : descoperă-le și redescoperă-te! = Les contes de l'instant : les souvenirs se cachent dans les détails : redécouvre-toi en les découvrant! / Davian Vlad, Dan Păsărin. - trad. în lb. franceză: Ioana-Rucsandra Dascălu. - Ed. a 2-a. - Craiova : Universitaria ; Cluj-Napoca : Presa universitară clujeană, 2019

ISBN 978-606-14-1557-1

ISBN 978-606-37-0660-8

I. Păsărin, Dan

II. Dascălu, Ioana-Rucsandra (trad.)

821.135.1

© 2019 by Editura Universitaria

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețelele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

PREFAȚĂ

Numai niște jurnaliști cu totul convinși ar îndrăzni și ar putea să se încumete să vadă durata acolo unde, pentru noi cinicii, e imposibilitatea însăși, e deșertăciunea deșertăciunilor carteziene sau nu.

Dan Păsărin și Davian Vlad ne propun un impresionism de lume nouă, de lume digitală, prin performanțe retorice pur și simplu încântătoare. Lumea aceasta a noastră, lumea faptelor, a acțiunilor, lumea care respinge pudic cuplul mitic substantiv-adjectiv, se ridică, de fapt, dintr-un gând fulgerător, o fracțiune care ne propulsează definitiv într-o direcție sau alta, ne susține cumva inexplicabil, și totuși de o logică firească. Pesemne că astfel trebuie să fi fost de copleșit Claude Monet în fața răsăritului din Le Havre. Potrivirea perfectă dintre gândul estetic și imagine a tulburat contururile sigure ale previzibilului și ale cumințeniei școlărești și s-a numit Impresie sau Stare. Impresia e *întreviziunea* (Vladimir Jankélévitch) Totului. Ea nu ține cont de naivele noastre împărțeli între bine și rău, alb și negru, atunci și acum, aici și departe. Impresia aduce într-un singur gând profunzimile (de neatins, altminteri) ale marelui necunoscut.

Poveștile clipei sunt, deci, (despre) gânduri totale, (despre) atingeri definitive, despre acel ceva din drumul fiecăruia inevitabil, inexplicabil și decisiv. *Poveștile clipei* sunt și gândurile pe care ni le spunem cel mult în taină la lumina liniștii, a intimității, la căldura placentară a singurătății.

Poemele alcătuite de cei doi (imagine și text) sunt acele fragmente de lume care pot reface întregul doar în mintea noastră. Sunt cu și despre acele imagini dintr-un întreg care ne-au străfulgerat și care ne prefac de fiecare dată în ceva mai mult, ne îmbogățesc, căci viața se adună în noi clipă cu clipă, nu an cu an, nici vârstă cu vârstă. Sunt și despre marile vești pe care le-am așteptat atât de intens, pentru care ne-am străduit atât de puternic, dar pe care

clipa ni le dezvăluie doar ca pe niște firimituri de iluzii, pe care le primim ca pe singurele semne ale „primăverilor fără de sfârșit”.

Retorica bine condusă a scriiturii lui Davian Vlad parcă nu și-ar putea găsi un ecou imagistic mai fidel și mai roditor decât în decupajele fotografice ale lui Dan Păsărin. Ironia reținută, pe alocuri tragică, jocurile de cuvinte, confesiunile lirice își găsesc reflexia în liniile ușor melancolice uneori, înspăimântător de categorice alteori, ale fotografiilor. O clipă în care învățăm ceva (un pas de dans, de pildă), rutina trecerii prin durata artei, o poză a mișcării infinite dinspre cer spre pământ, ca într-o nesfârșită iertare – sunt formele clipei, sunt senzori captate prin obiectivul unui jurnalist care, iată, face lumile să se întâlnească.

O sfidare a vitezei căreia ne închinăm cu toții în vremurile noastre, o viziune a celor ce orbi le trăim, a timpului pe care nu știm că-l avem. Altfel spus, „Ridică-te, mielule, și vezi-ți umbra!”.

Xenia Negrea

PRÉFACE

Seulement des journalistes complètement calés oseraient et pourraient tenter de voir la durée là où, pour nous les cyniques, c'est l'impossibilité même, c'est la vanité des vanités, cartésiennes ou pas.

Dan Păsărin et Davian Vlad nous proposent un impressionnisme de nouveau monde, du monde digital, à travers des performances rhétoriques simplement enchantées. Ce monde à nous, le monde des faits, des actions, le monde qui rejette de manière pudique le couple mythique nom-adjectif, surgit en fait d'une pensée fulgurante, une fraction qui nous pousse pour toujours dans une direction ou l'autre, en nous soutenant sans explication et toutefois avec une logique naturelle. C'est de la même façon qu'a été comblé Claude Monet devant le lever du soleil au Havre. Le couplage parfait entre la pensée esthétique et l'image a troublé les contours sûrs du prévisible et de la sagesse écolière, en s'appelant Impression ou État. L'impression est l'*entrevision* (Vladimir Jankélévitch) du Tout. Elle ne tient pas compte de nos naïves divisions entre le bien et le mal, le blanc et le noir, alors et maintenant, ici et loin. L'impression appelle par une seule pensée les profondeurs (d'ailleurs intangibles) du grand inconnu.

Les Contes de l'instant portent donc (sur) des pensées totales, (sur) des attouchements définitifs, (sur) le « je ne sais quoi » du parcours de chacun, inexplicable et décisif. *Les Contes de l'instant* sont les pensées que nous exprimons en cachette au plus, à la lumière du silence, de l'intimité, à la chaleur placentaire de la solitude.

Les poèmes achevés par les deux auteurs (l'image et le texte) sont les fragments de monde qui peuvent refaire le tout seulement dans notre tête. Ils portent sur ces images qui nous ont saisis et qui nous améliorent à chaque fois, car la vie s'accumule en nous à chaque instant, pas année par année, pas âge par âge. Ils portent également sur les grandes nouvelles que nous avons si intensément attendues, pour lesquelles nous avons tellement peiné, mais

que l'instant nous dévoile seulement comme des miettes d'illusions, que nous recevons comme les seuls signes des « printemps sans fin ».

Il paraît que la rhétorique « bien maîtrisée » de l'écriture de Davian Vlad ne pourrait pas trouver un écho en images plus fidèles et plus fructueux que dans les découpages photographiques de Dan Păsărin. L'ironie retenue, par endroits tragique, les jeux de mots, les confessions lyriques trouvent leur reflet dans les lignes parfois légèrement mélancoliques, parfois épouvantablement fermes, des photos. Un instant lors duquel nous apprenons quelque chose (un pas de danse, par exemple), la routine du passage par la durée de l'art, une photo du mouvement infini du ciel à la terre, comme pour une grâce infinie – ce sont les formes de l'instant, ce sont les sens saisis à travers l'objectif d'un journaliste qui, voilà, fait de sorte que les mondes se croisent.

Un défi de la vitesse que nous tous prônons de nos jours, une visions des faits que nous vivons tels les aveugles, du temps que nous ignorons avoir. Autrement dit, « Lève-toi, agneau, et regarde ton ombre ! ».

Xenia Negrea

1. „TĂCUTE ZIDURI CE-ȘI TÂNGUIE SOARTA”

Între timp, timpul și-a făcut de cap și nu a mai lăsat nimic de capul lui. Totul pare/este schimbat. Nu-ți mai aduci aminte?

Sunt locurile acelea pe lângă care trecem nepăsători, ignorând poveștile pe care le ascund tăcutele ziduri ce-și tânguie soarta și-și poartă stoic singurătățile. Sunt locurile pe lângă care ai trecut și tu. Cel puțin o dată. Odată. (31 martie 2016)

1. « LES SILENCIEUX MURS QUI PLEURENT LEUR SORT »

Entre temps, le temps a fait des siennes, ne laissant plus rien pour les siens. Tout semble / est changé. Tu ne t'en souviens pas ?

Ce sont les lieux que nous côtoyons sans souci, en ignorant les contes que les murs silencieux cachent quand ils pleurent leur sort et qu'ils portent avec stoïcisme leurs solitudes. Ce sont les lieux que tu as côtoyés toi-même. Au moins une fois. Jadis. (le 31 mars 2016)

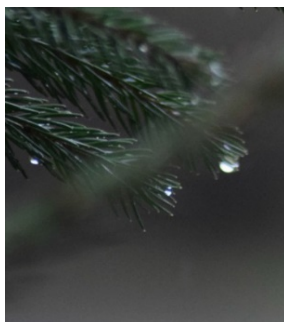

2. „PROMISE PRIMĂVERI FĂRĂ DE SFÂRȘIT”

Ca o ultimă încercare de a amuți limbute tristeți, ca o ultimă șansă de a supune perfide iluzii, ca o ultimă străduință de a prinde aripile translucide ale providenței, ca un ultim gând ce întârzie plecarea, ca o mântuire ce-și caută sufletul, ca o frântă dorință, ca un ultim destin... O adiere, o lacrimă, o picătură de amânate începuturi de lume, de promise primăveri fără de sfârșit... (12 aprilie 2016)

2. « LES PRINTEMPS PROMIS SANS FIN »

Comme une tentative extrême de faire se taire les bavardes tristesses, comme une chance extrême de soumettre les rusées illusions, comme un effort extrême de saisir les ailes translucides de la providence, comme une pensée extrême qui ralentit le départ, comme une rédemption en quête de son âme, comme un désir réprimé, comme un destin extrême... Une brise, une larme, une goutte des tardifs débuts du monde, des printemps promis sans fin... (le 12 avril 2016)

3. „LUMINI DE STELE LA CAPĂT DE VERS”

Îți mai aduci aminte când urmăream linii drepte ca suspinul și curbe cochete ca destinul ce duceau negreșit spre vise blajine și tandre iluzii? Când scrijeleam mistere pe lemnul de nuc și aprindeam lumini de stele la capăt de vers? Când prindeam timpul între coperți de carte și chicoteam ascultându-i rugămințile amăgitoare? Când ne vorbeam în rondeluri și ne tăceam în sonete? (14 aprilie 2016)

3. « LUMIÈRES D'ÉTOILES AU BOUT DU VERS »

Tu te rappelles quand nous suivions les lignes droites comme le soupir et des courbes coquettes comme le destin qui menaient sans détour vers les doux rêves et les tendres illusions ? Quand nous gribouillions des mystères sur le bois de noyer et que nous allumions des lumières d'étoiles au bout du vers ? Quand nous attrapions le temps entre les couvertures d'un livre et que nous éclations de rire en écoutant ses séduisantes prières ? Quand nous nous parlions en rondels et que nous nous taisions en sonnets ? (le 14 avril 2016)

4. „CÂMPURILE DIN VIS SE VOR DESPLEȚI ÎN MII DE CULORI ABSTRACTE”

Când ploaia purpurie a anotimpurilor păgâne se va fi oprit în pleoapa tristeții, abia atunci câmpurile ascunse în vise adânci se vor mai despleți în mii de culori abstracte. Și nu va mai trebui decât să așteptăm cu înfrigurare caldă pală de vânt care să ne dezvăluie drumul presărat cu nimburi de serafimi al mântuirii fără de început. (24 aprilie 2016)

4. « LES CHAMPS DU RÊVE SE DÉPLOYERONT EN DES MILLIERS DE COULEURS ABSTRAITES »

Quand la pluie écarlate des saisons païennes se serait arrêtée sur la paupière de la tristesse, seulement alors les champs cachés dans des rêves profonds se déploieront encore en des milliers de couleurs abstraites. Il ne faudra qu'attendre avec empressement le chaud souffle du vent qui nous dévoile le chemin de la rédemption sans début, parsemé de nimbes de séraphins. (le 24 avril 2016)

5. „RIDICĂ-TE, MIELULE, ȘI VEZI-ȚI UMBRA!”

Ridică-te, mielule, și vezi-ți umbra pe câmpiile elizee ce-și mângâie soarta cu adieri de salcâm, pe orizontul curbat al sufletelor rătăcite în buclele timpului neatins! Caută pățimaș clipocitul timid al tămăduirii, ugerul de foc nestins al nemuririi, mintea cea de pe urmă a unei turme care-și revendică lâna de aur din templele doborâte de vântul uitării! (29 aprilie 2016)

5. « LÈVE-TOI, AGNEAU, ET REGARDE TON OMBRE ! »

Lève-toi, agneau, et regarde ton ombre sur les Champs-Élysées qui caressent leur sort de brises d'acacia, contre l'horizon courbé des âmes égarées dans les boucles du temps intact! Cherche passionnément le clapotis timide de la guérison, le pis en feu vif de l'immortalité, la sagesse dernière d'un troupeau en quête de la toison d'or dans les temples écroulés par les vents de l'oubli ! (le 29 avril 2016)

